

С Ваше писмено запитване, постъпило с вх. №16.11.2012г. в Дирекция «ОУИ» е изложена следната фактическа обстановка:

Дружеството е взело решение да начислява като социален разход пари за транспортно обслужване от местоживеенето до местоработата и обратно.

В тази връзка се поставят следните въпроси:

1. Ще бъдат ли признати като социален разход?
2. Трябва ли стойността, която ще се начисли да е равна за всички работници?
3. Дължи ли се данък върху доходите за изплатените суми?
4. Работодателят дължи ли 10% данък върху разходите по ЗКПО?

Съобразявайки относимата правна уредба за 2012г., изразявам следното становище:

Съгласно чл. 204, т. 2 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ с данък върху разходите се облагат документално обосноващите *социални разходи, предоставени в натура* на работници и служители и лица, наети по договор за управление и контрол.

Определение за социални разходи, предоставени в натура е дадено в допълнителните разпоредби на ЗКПО с § 1, т. 34 - това са отчетените като разходи социални придобивки по чл. 294 от Кодекса на труда и предоставени по реда и начина, определени от чл. 293 от Кодекса на труда или от ръководството на предприятието. Социалните придобивки трябва да са достъпни за всички работници и служители и за лицата, наети по договор за управление и контрол. *Не е налице предоставяне на социални разходи в натура, когато между работодателя или възложителя и лицата по изречение второ са налице **парични взаимоотношения** под каквато и да е форма по отношение на получените социални придобивки.*

От посочените законови норми е видно, че за да е налице социален разход за данъчни цели, следва да бъдат изпълнени едновременно редица изисквания, като едно от тях е между работодателят и персонала да няма парични взаимоотношения. Предвид изложената в запитването информация, че ще се изплащат парични суми на персонала и цитираните разпоредби на ЗКПО изразявам становище, че *за дружеството не са изпълнени условията за признаване на социални разходи по смисъла на корпоративния закон.* Тъй като разходите, които ще осчетоводи дружеството за изплащане на суми за покриване на транспортно обслужване на персонала *не са социални разходи в натура, те не са облагаеми с данък върху разходите.*

Във връзка с данъчното признаване на така определените в запитването разходи за изплащане на парични средства за транспорт на персонала следва да се имат предвид разпоредбите на чл. 26, т. 1 и т.11 от ЗКПО, с които се предвижда увеличаване на счетоводния финансов резултат. Съгласно чл. 26, т. 1 от закона не се признават за данъчни цели счетоводните разходи, несвързани с дейността, а т. 11 на посочената норма предвижда, че не се признават и разходи, които представляват скрито разпределение на печалбата. Тъй като в запитването не са посочени точно кои лица ще получават парични суми за транспорт и има ли такива, които се явяват свързани със съдружниците /собственика/, следва да бъдат съобразени изискванията на определението дадено в § 1, т. 5, буква «а» от ДР на ЗКПО за скрито разпределение на печалбата. А именно това са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви "а" и "б". Ако са налице разходи, които могат да бъдат определени като скрито разпределение на печалбата, освен увеличението на счетоводния финансов резултат по реда на чл. 26, т. 11 от ЗКПО, следва да се определи данък върху дивидент /§ 1, т. 4, буква «в» от

ДР на ЗКПО и § 1, т. 5, буква „в” от ДР на ЗДДФЛ/. При установяване на скрито разпределение на печалбата се налага имуществена санкция по реда на чл. 267 от ЗКПО в размер на 20 % от начисления разход, представляващ скрито разпределение на печалбата.

На основание чл. 205 от ЗКПО социалните разходи, които не са предоставени в натура, представляващи доход на физическо лице, се облагат при условията и по реда на [Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/](#).

Съгласно [чл. 24, ал. 1](#) от [ЗДДФЛ](#), облагаемият доход от трудови правоотношения е трудовото възнаграждение и всички други плащания в пари и/или натура от работодателя или за сметка на работодателя, с изключение на доходите, посочени в ал. 2. На основание [чл. 24, ал. 2, т. 9](#) на [ЗДДФЛ](#), в облагаемия доход от трудови правоотношения не се включват разходите за транспорт от местоживеенето до местоработата за сметка на работодателя, които не подлежат на облагане съгласно [корпоративния закон](#). На основание чл. 210, ал. 1 от ЗКПО не се облагат с данък върху разходите социалните разходи за транспорт на работниците и служителите и на лицата, наети по договор за управление и контрол, от местоживеенето до местоработата и обратно, т.е. предвидено е освобождаване от облагане на социалните разходи за транспорт, когато те са предоставени в натура. Предоставянето на парични средства за покриване на разноски по транспорта не попада в хипотезата на [чл. 210](#) от [ЗКПО](#). Следователно, в конкретния случай разпоредбата на [чл. 24, ал. 2, т. 9](#) от [ЗДДФЛ](#) е неприложима и изплатената сума представлява облагаем доход от трудови правоотношения за физическите лица.